B U K O V I,

CEL MAI BUN ANTRENOR MAGHIAR DE FOOTBALL, DESPRE:

FOOTBALL ŞI ATLETISM

Aparent nu există prea multe puncte de contact între atletism şi football, totuşi este interesant să reproducem după o revistă ungară părerea autorizată a lui MARTIN BAKOVI, cel mai bun antrenor de football al Ungariei, acum la MTK, despre acest subiect. Iată ce spune Bukovi:

„Am avut odată un jucător de football, care a fost şi excelent atlet în acelaş timp. Este vorba de HORVATH, care a stabilit 16 secunde pe 110 m. garduri, a sărit 673 cm. în lungime şi 180 cm. în înălţime. Calităţile lui atletice i-au folosit foarte mult în football, el fiind iute, elastic şi rezistent în acelaş timp. Nici nu-mi pot imagina, că cineva să fie bun jucător fără instrucţie atletică. O mare parte din timpul antrenamentelor mele sunt umplute cu exerciţii de atletism: alergare lentă, gimnastică, sprint şi săritură în înălţime. Este adevărat că un antrenament de viteză este anulat deobicetu printr'un antrenament de rezistenţă. Eu pun accentul pe rezistenţă dar mă străduesc să fac şi multe sprinturi şi exerciţii de elasticitate.

Declinul de formă

Forma jucătorilor nu se poate menţine pe acelaş nivel mult timp şi deacesea trebue să contez mereu cu scăderi de formă. Mulţi recomandă pentru revenirea jucătorilor în declin de formă: odihnă completă. Eu, în schimb procedez pe baza experienţelor mele la continuarea antrenamentului. Nu răresc numărul şedinţelor, ci scad intensitatea exerciţiilor.

Elanul neîntrerupt

O altă problemă care se pune la fel atletului ca şi jucătorului de football este întreruperea antrenamentului în timpul iernii. In privinţa aceasta cred că nu trebue întreruptă mişcarea în nici-o epocă a anului. Chiar dacă nu vom face antrenamente cu mingia trebue să practicăm alte sporturi ca ski, hockei sau basket-ball. Vara este bine ca jucătorii să practice înotul şi canotajul.

Un atlet se uită la cronometru pentru a stabili dacă se află în formă. La un jucător de football acest lucru se stabileşte mai greu, căci jocul bun poate fi influenţat de adversar, de parteneri, chiar şi de oarecare noroc. Dar un antrenor experimentat trebue să-şi dea seama după câteva mişcări, dacă jucătorul se află în formă sau nu. Lipsa de condiţie nu se poate ascunde. Sunt convins că dacă un jucător bun se află în condiţie, atunci trebue să-i meargă jocul.

Condiţiile progresului

Jucătorul trebue să înveţe să gândească singur pe teren. Antrenorul nu poate fi prezent în momentul jocului.

Jucătorul trebue să ducă o viaţă cinstită şi să depună muncă serioasă pentru menţinerea condiţiei fizice. Trebue să se pregătească ca seriozitate pentru fiecare joc. Numai în aceste condiţii poate să-şi facă efectul munca antrenorului. Prefer un jucător sobru şi cinstit, unui jucător mai talentat poate, dar care nu trăeşte o viaţă sportivă şi are manifestări nesănătoase.

Numai acei jucători, cari sunt şi oameni ridicaţi şi conştienţi pot lupta cinstit pentru culorile pe cari le reprezintă şi pot forma o echipă omogenă cu spirit de luptă desvoltat!"

(după revista „ATLETIKA" Budapesta)

S'A INSTITUIT O INTRECERE CICLISTĂ INTER-CLUBURI

PENTRU RIDICAREA ELEMENTELOR NOUI

CÂTEVA DATE ASUPRA «CUPEI PROMOVĂRILOR», INFIINŢATĂ DE «F. R. C.» PE ANUL 1949

ACTIVITATEA CICLISTA pe anul în curs s'a bucurat de o serie de manifestaţiuni de serioase proporţii, culminând cu inaugurarea velodromului care a deschis noui şi largi perspective sportului pedalei. Cu prilejul acestor manifestaţiuni s'au remarcat o serie de noui talente, despre care ne-am ocupat, la timp, în aceste coloane.

*

IN MOMENTUL DE FAŢA ciclismul a luat vacanţă în parte. Spunem în parte, deoarece la probele de „ciclo-cros", trei la număr, care se vor alerga în acest sfârşit de an, participă un restrâns număr de ciclişti, restul intrând în obicinuita vacanţă.

Dar acest început de vacanţă nu înseamnă şi stagnarea activităţii federale.

*

ASTFEL, zilele trecute a avut loc la forul de specialitate, o şedinţă de lucru la care au participat delegaţii grupărilor din Capitală. La ordinea de zi au fost mai multe puncte. Cel care ne-a interesat în mod deosebit şi-l considerăm noi a fi demn de difuzat este următorul:

FEDERAŢIA INSTITUIE, pentru anul 1949, o competiţie intercluburi care se încadrează în spiritul întrecerilor socialiste. Iată despre ce este vorba.

Forul ciclist oferă o cupă care se va decerne definitiv grupării care, în intervalul dintre 15 Februarie şi 31 Decembrie 1949, va fi dat la iveală cel mai mare număr de elemente noui sau promovate din categoriile inferioare la cele superioare. In acest scop s'a stabilit următorul criteriu:

Un începător, ca să fie trecut la categoria IV, trebue să câştige două alergări. Pentru a promova dela categoria IV la III are nevoie de două victorii, iar dela categoria III la II şi dela II la I sunt necesare câte trei victorii.

*

DAR PUNCTAJUL pentru cupă nu se va face numai în baza victoriilor, ci şi a locurilor de frunte ocupate de ciclistii diferitelor formaţii. In acest sens s'a stabilit un punctaj, care se acordă în toate probele care au loc în Capitală şi în ţară în cursul sezonului viitor; şi este valabil, acest punctaj, în orice probă organizată de federaţie sau de orice grupare afiliată. Sunt exceptate cursele al căror regulament prevede formula de disputare pe echipe.

Insă regulamentul acestei cupe pentru promovarea de elemente noi, care este destul de complex, îl vom publica într'un număr viitor în extenso.

*

AM ŢINUT să subliniem azi această iniţiativă care produce o emulaţie între grupări, întrucât pe viitor, grupările nu se vor îngriji numai de obţinerea de victorii, ci şi de lărgirea cadrelor, noţiune care se integrează în acţiunea de popularizare a sporturilor. Deasemeni se vor acorda evidenţieri grupărilor care vor totaliza un număr cât mai mare de legitimări pe anul viitor. Nu este vorba aci de cifre simbolice reprezentând loturi de ciclişti legitimaţi ci de ciclişti legitimaţi care şi activează.

*

DECI O INTRECERE între grupări, întrecere din care sportul roţilor şi pedalelor nu va avea decât de câştigat.

*

Este cazul să notăm deasemeni că, în timpul vacanţei, grupările vor trebui să depună la „F. R. C." rapoarte asupra şedinţelor săptămânale în care se va arăta ce s'a discutat în acele şedinţe, materialul prelucrat, — sportiv, organizatoric, technic, critici de performanţe şi comportări, cum şi concluziile trase.

Aceste şedinţe vor primi probabil şi vizita unui delegat federal care va asista la şedinţele săptămânale ale grupărilor.

*

IN SPIRITUL acestor principii, vacanţa nu mai este o întrerupere totală a legăturilor dintre grupări şi forul diriguitor, ca până acum, ci o continuare a activităţii în comun, într'un cerc cât mai închegat, şi în vederea pregătirii unui sezon, indiscutabil, superior ca realizări celui care este pe punctul de a se încheia.

— em. I. —

VOINŢA A INVINS!

de I. CEBURKIN, maestru al sportului

Numi aduc aminte în ce carte am citit aceste rânduri: „Dacă eşti un adevărat stăpân asupra trupului, poţi să faci tot ceeace vrei".

Şi iată că marathonistul s'a convins de acest lucru nu o singură dată.

*

In dimineaţa unei zile dela sfârşitul lunii trecute, termometrul arăta minus un grad. Către jumătatea zilei, împrejurimile Capitalei s'au întunecat, a început să plouă şi apoi să ningă. Şoseaua Tarasovka-Moscova era plină de oameni. Mijlocul şoselei asfaltate strălucea asemenea unei oglinzi. De o parte şi de alta, drumul, pe o distanţă de mulţi kilometri, era acoperit cu o zăpadă moale şi pufoasă.

Vântul bătea puternic, iar zăpada ne orbea. In mijlocul alergătorilor din plutonul fruntaş (e vorba de cursa tradiţională Tarasovka-Moscova), numai eu eram îmbrăcat în costum de sport. Ceilalţi erau în costume călduroase de ski Maratonişti mergeau în tempo rapid, neţinând seama de vremea rea. Ei erau apăraţi de umezeală şi zăpadă.

Ce greşală am făcut că n'am îmbrăcat treiningul!

Inaintea mea mai erau încă 17 km. Eram al treilea şi simţeam că sunt gata să abandonez. Am să pot rezista? mă gândeam. Pieptul mă durea, iar înăuntru parcă mă înăbuşea ceva.

Creerul îmi spune parcă: aleargă încă puţin şi-ţi va fi mai uşor; iar trupul îi răspundea: nu mai pot! nu mai pot! Incă o secundă de nehotărâre şi aş fi încetat să mai fiu stăpân pe corpul meu. Dar nu! aceasta nu s'a întâmplat! Voinţa a învins!

Câteva eforturi m'au costat, pentru a-mi recâştiga locul, pe care-l ocupase, în timpul luptei ce se dăduse între mine, Tiulenev. Am ajuns la sosire al doilea.

Ceeace am povestit mai sus, se întâmplă aproape fiecărui sportiv sovietic. Oricare tânăr al Ţării Sovietelor, mergând pe drumul sportiv, nu se gândeşte numai la funcţionarea ideală a inimii şi plămânilor, dar — fără încetare, zi după zi — munceşte pentru a-şi întări caracterul, pentru a-şi educa voinţa, spre a putea învinge toate greutăţile.

Mii şi mii de kilometri am trebuit să alerg, înainte de a mă simţi capabil să suport efortul maratonului, să mă lupt cu vremea. Şi tocmai pentrucă eu şi tovarăşii mei nu căutăm drumuri uşoare, ne luptăm cu obstacolele, ne întărim şi astfel învingem şi greutăţile din viaţă.

REVISTA PRESEI

Scânteia

ORGAN CENTRAL AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

Semnalează o nouă realizare sportivă pentru cei ce muncesc: stadionul Băncii RPR-Banca de Stat.

„In taină, fără cea mai mică publicitate, el (Resortul Sportiv al Băncii RPR-Banca de Stat, n. r.) a iniţiat încă din vară, construirea unui nou stadion modern, între străzile Dr. Staicovici şi Dr. Lister.

„Prin munca a 100 muncitori meseriaşi, cu contribuţia muncii voluntare a salariaţilor Băncii, în orele libere, pe locul terenului insalubru de odinioară, noul stadion este acum aproape terminat. S'au săpat şi asanat 15.000 metri cubi de pământ şi s'au făcut lucrări de drenaj pe 1 km. 450 m. cu tuburi de beton. Lucrările programate pentru toamna aceasta sunt pe sfârşite".

Un model de hărnicie şi de spirit constructiv, cu care salariaţii Băncii RPR-Banca de Stat şi-au îndeplinit un punct din sarcinile luate. O realizare a celor ce muncesc pentru cei ce muncesc, pentrucă stadionul acesta va constitui prilej de reconfortare şi desvoltare fizică a salariaţilor şi, în plus, pentrucă stadionul va fi încadrat şi de un parc, posibilitate de recreaţie.

Glasul Armatei

Glasul Armatei

Intr'un articol de fond, se ocupă de problema programelor de sport şi educaţie fizică în armată, în cuprinsul cărui articol, după ce evidenţiază participarea extrem de numeroasă a ostaşilor la marile competiţiuni cu caracter popular (CUT, Triationul Popular) şi arată că faptul a fost posibil şi cu rezultate imediate mai mult decât satisfăcătoare pentrucă:

„... In armată se găsesc reunite toate elementele obiective necesare şi pregătirii lor fizice, ostaşii ducând o viaţă regulată, cu respectarea orelor de somn şi având o hrană îndestulătoare".

subliniază foarte just că totul porneşte dintr'o preocupare permanentă şi corespunzătoare spiritului nou progresist, al creşterii unui adevărat sport de massă, care trebue să cuprindă cadrele armatei pentru că — după exemplul viu al glorioasei Armate Sovietice — educaţia fizică şi sportul trebue să fie la baza ostaşului-cetăţean şi a ostaşului desăvârşit:

„Grija cu care organele superioare ale Oştirii asigură normala desvoltare a mişcării sportive în armată a fost înţeleasă în cele mai multe dintre unităţi, al căror comandanţi au ştiut să folosească mijloacele necesare pentru stimularea şi închegarea cadrului de activitate al ostaşului în acest domeniu".

Confratele însă, scoate în evidenţă — pe lângă realizările concrete pozitive — şi lipsurile remarcate cu prilejul diferitelor inspecţii, părţi negative care constituesc un punct de plecare în trezirea unui interes cât mai mare şi în desvoltarea mai amplă a activităţii sportive a ostaşilor, şi conchide:

„Deficienţele acestea trebue să fie înlăturate în timpul cel mai scurt, pentru că ele dăunează profund pregătirii ostaşului sub toate raporturile. Educaţia fizică şi sportul trebue să fie în armata noastră realităţi vii, aşa cum sunt şi în Armata Sovietică, unde comandanţii sunt pătrunşi cu adevărat de aportul covârşitor pe care îl are educaţia fizică şi sportul în formarea unui ostaş desăvârşit. Experienţa vastă şi în acest domeniu, a invincibilei Armate Sovietice trebue să servească Oştirii Republicei Populare Române pentru a da ostaşului-cetăţean cea mai bună pregătire fizică posibilă, condiţiune importantă pentru crearea unui ostaş desăvârşit".

România liberă

România Liberă

Articolul ziarului „Glasul Armatei" a avut un puternic ecou în presa noastră. „România liberă", comentându-l, scrie în concluzie:

„Editorialul „Glasul Armatei" constitue un preţios îndreptar pentru factorii responsabili cu educaţia fizică şi sportivă din armată, în munca pe care trebue s'o desfăşoare pentru a da ostaşului-cetăţean cea mai bună pregătire fizică posibilă".

Libertatea

ORGAN AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

Deasemenea, consacră acestei probleme, un comentariu larg ajungând în încheiere la concluzia:

„Este neîndoelnic că educaţia fizică este pe un drum sănătos în rândurile armatei noastre. Mişcarea în aer liber constitue nu numai un element întăritor pentru soldat, ci şi un factor de educaţie morală, desvoltând curajul, iniţiativa, simţul colectiv.

„După cum soldatul sovietic îşi desăvârşeşte pregătirea fizică în sport, tot astfel soldatul nostru merge pe calea unei pregătiri temeinice, ca să ajungă ostaşul-cetăţean, folositor Republicii Populare Române".

AZI DIMINEAŢĂ LA NONI

Vor fi desemnaţi Campionii Sectorului I Galben şi finaliştii Sectorului IV Roşu

O reuniune bogată în matchuri atractive

Interesanta competiţie pugilistică dotată cu «Cupa Municipiului Bucureşti» programează azi dimineaţă, cu începere dela orele 10, în sala cinematografului Noni, matchuri contând pentru finalele Sectorului I Galben şi semifinalele Sectorului IV Roşu.

Caracterul decisiv al acestor întâlniri în cari se înfruntă boxeuri ale căror aptitudini au fost verificate cu prilejul reuniunilor anterioare acordă o notă de susţinut interes galei, care prezintă numeroase puncte de atracţie, capabile să satisfacă exigenţele celor mai pretenţioşi iubitori ai sportului cu mănuşi.

Boxerii calificaţi în finalele sectorului I Galben au profitat de binevenita pauză, care a intervenit în activitatea lor pe ring, pentru a se pune la punct cu antrenamentul şi credem că se vor prezenta în cele mai bune condiţiuni.

Astfel, în limitele categoriei muşcă se vor întâlni Velicu Rafail şi Penciu Pârvu. Favoritul nostru este Velicu Rafail care, deşi coleg de antrenament cu Penciu Pârvu, posedă o mai bună şcoală de box.

La categoria pană între Cazacu Virgil şi Feraru Mihail preferinţele noastre merg cu Cazacu Virgil care e mai tehnic şi combativ decât adversarul său, iar dintre Ciobanu Marin şi Niculescu Andrei, cari se întâlnesc pentru titlul sectorului Galben la semimijlocie, cele mai mari şanse le are Niculescu Andrei un puncheur prin excelenţă, care beneficiază şi de avantajul unui plus de kilograme.

Semifinalele Sectorului 4 Roşu aduc pe ring boxeuri cari au susţinut matchuri grele, chiar în reuniunea de Joi seara. Dacă imediata lor programare nu va avea vreo înrâurire asupra condiţiei lor fizice, întâlnirile vor prilejui lupte înverşunate.

Astfel, între Mircea Emil şi Adam Dumitru pronosticăm victoria lui Adam Dumitru, care e mai dur, iar între Simionescu A. şi Purdă Matei favoritul nostru este Simionescu A. care este mai technic, mai rezistent şi loveşte necruţător. O dovadă a afirmaţiei noastre o avem în performanţa reuşită chiar Joi seara în faţa lui Petrescu Gh. pe care l-a knockoutat printr'o lovitură năpraznică.

Reuniunea va fi complectată cu două matchuri amicale şi o demonstraţie de box.

SĂ PREGĂTIM CU ATENŢIE VIITOARELE CADRE

(Urmare din pagina 1-a)

stem, dar tocmai excluderea sportului din programul şcolar era sistemul de a îndepărta tineretul de sport. De fapt, şi aceasta era o metodă prin care odioşii guvernanţi burghezo-moşieri încercau să sugrume cele mai legitime aspiraţii ale masselor de tineret.

Cu totul alta este situaţia de astăzi, când tineretul şcolăresc primeşte un serios sprijin prin programarea orelor de educaţie fizică şi sport, angajarea de instructori, utilarea cu echipamente şi materiale, precum şi sprijin în munca de organizare a cluburilor sportive şcolare. Este o datorie elementară a tineretului şcolăresc să răspundă la aceste avantagii pe care le oferă regimul nostru de democraţie populară, printr'o răvnă deosebită în asimilarea cunoştinţelor şcolare în primul rând şi al celor sportive, în al doilea rând. Deasemenea fiecare tânăr sportiv trebue să se considere mobilizat în munca de difuzare a sportului. Pentru fiecare tânăr, mult mai principală trebue să fie preocuparea de a atrage în sport un cât mai mare număr de prieteni sau de colegi, decât preocuparea de a realiza cine ştie ce performanţe.

Dacă sunt mulţi acei care se căznesc să ajungă recordmani, este bine să se ştie că a atrage în sport un număr cât mai mare de tineri este tot la fel de bine ca şi o sută de metri alergaţi în preajma celor 11 secunde. Ceeace nu înseamnă că tinerii nu trebue să lupte pentru îmbunătăţirea nivelului sportiv. Dimpotrivă.

Şcoala, trebue însă să rămână principala preocupare a tineretului. Mai mult chiar, am propune ca gratuităţile pentru copiii până la 13 ani să fie completate cu eliberarea unor permise pentru cei chiar mai mari, în vârstă, cari prin rezultatele bune arătate la învăţătură vor fi propuşi de şcoală pentru a obţine aceste permise.

Echipele muncitoreşti şi militare care au posibilităţi mai largi să contribue şi ele la răspândirea sportului în rândul masselor de tineret.

Este de datoria noastră a tuturor să sprijinim cu dragoste călduroasă, tinerii cari constitue generaţia de mâine a sportivilor sănătoşi în trup şi caracter, garanţia unui strălucit viitor pentru Republica noastră Populară.

G. Florescu

ARUNCĂTOAREA DE DISC

INAINTE SA DEA GREUTATEA magazionerului s'a mai oprit încă odată în faţa rafturilor unde erau aşezate materialele. Pe ea o interesa numai discul acela mic aşezat acolo într'un colţ. De fiecare dată când trecea pe acolo se oprea să arunce o privire. Uneori când era mai puţină lume şi când magazionerul nu o întreba nimic ca să trebuiască să stea de vorbă cu el — îl lua şi îl examina mai îndeaproape. Cunoştea acum fiecare nervură a lui şi cifrele seriei arse în lemnul lui: 12.386. De fiecare dată când un număr începea cu 12 sau când era ora 12 răsăreau alături în mintea ei şi celelalte trei cifre 12.386. Era un număr pe care-l punea pe toate melodiile, pe care-l fredona când călca în pas de „ursuleţ" înainte de încălzire. Mai era acolo un disc pe care îl întrebuinţau însă băieţii. Era mult mai mare şi nu o interesa.

— Nu dai greutatea?

Parcă a trezit-o dintr'un vis. Fără să spună nimic s'a dus la masa magazionerului. Greutatea a căzut mai mult decât a fost aşezată Magazionerul a privit-o mirat.

— De ce nu spui antrenorului să te lase să te antrenezi la disc.

— Nu vrea să-mi dea voe. Poate mai târziu.

Magazionerul dădu din umeri — ca şi cum ar fi vrut să se scuze că nu poate face nimic. Dar că să o consoleze adaugă:

— Lasă, într'o zi am să ţi-l dau ca să arunci.

Ii spuse un — „bună seara" răstit. Dacă nu vrea antrenorul ce poate face ea. Totuşi într'o zi va arunca la disc.

De câte ori venea pe stadion, în treiningul ei albastru, şi începea să facă încălzirea, se oprea pentru o clipă şi se uita la băieţi cum îl aruncă dela unul la altul. După ce termina încălzirea, se ducea la cercul pentru aruncarea greutăţii şi-şi făcea aruncările 10—20, aşa parcă la nesfârşit. Dar ochii se întorceau tot timpul la cercul băieţilor, care aveau discul încă lustruit şi care pleca lin, mult mai departe de locul unde cădea greutatea ei. Ii privea cum fac pirueta, cum stau aşa cu mâna întinsă, după ce discul se desprindea. Arătau parcă locul unde ar fi voit ca el să cadă.

Işi făcea aruncările de greutate aşa fără chef. Ii venea să se ducă la locul unde cădea discul ca să-l arunce înapoi băieţilor. Dar nu, îi era ruşine. O să aibă şi ea odată discul ei. Seara, când sirena fabricii unde lucra suna şapte plecau cu toţii spre duşuri. Auzea alături pe băieţi povestind sgomotos cât au aruncat sau pe unul care terminase cetind dintr'o carte, felul cum trebue făcut antrenamentul.

Intr'o zi unul din ei aduse o cărţulie în care era descrisă viaţa câtorva aruncători şi aruncătoare. După ce terminase antrenamentul, când alergătorii şi săritorii mai făceau un tur al pistei, aruncătorii grupaţi în jurul antrenorului ascultau cum unul dintre ei citea. A vrut să parcurgă şi paginele în care era descrisă viaţa unei aruncătoare de disc. Antrenorul l-a îndemnat să treacă mai departe. Unul spuse:

— Ce ar fi să dăm discul cel mic fetelor?

Cine ştie?

— Nu, zise antrenorul, nu avem pe cine pune să arunce.

Ea sta ghemuită acolo, între fete. Nu a spus nimic. A simţit o tresărire, o strângere de inimă. Par'că într'un timp după ce se mai întrebe de ce asta. Dar le va arăta ea.

Sirena de la uzină sună şapte. Se grăbi să se îmbrace repede. Pătrunse prima în magazie. Tovarăşul de acolo făcea socoteli pe o listă lungă. Luă discul şi-l cercetă cu băgare de seamă: 12.386. In jurul ei mai erau multe lucruri interesante, undiţe, musculiţe multicolore, cărţi de specialitate, mingi de football. Discul avea un loc mai în umbră. Nimeni nu se interesa de el. Fusese adus odată cu alte materiale. Când ceilalţi au năvălit în încăpere a dus şi ea greutatea la locul ei. A plecat foarte gânditoare. Nu putea să uite numărul 12.386.

A doua zi a fost foarte devreme la fabrică. Bătrânul portar se minună:

— Aşa dimineaţă?

Sosea deobiceiu printre ultimii. Băieţii râdeau de ea şi-i spuneau să bea lapte mai mult ca să poată creşte mai repede.

Şi-a şters masa cu cârpa adusă de acasă, iar când şeful a trecut pe lângă ea, piesele pe care le montase l-au făcut să se oprească. Ar fi vrut să o întrbe dacă nu e îndrăgostită. Şurupelniţa alerga dela un ghivent la celălalt ca nici odată.

— Lasă, gândea ea, le voiu arăta eu. Nimeni dintre fete nu putea să arunce, şi nici Sandu să nu intervină. Doar îi spusese odată că vrea să arunce discul. Bine, le va arăta ea.

După amiază trecu drumul la stadion. La magazie nu era nimeni. S'a oprit în marginea pistei şi privea la iarba proaspăt tunsă, la liniile albe, la gardurile şi stachetele strânse lângă groapa de sărit. Toate păreau ca o casă cu prieteni dragi.

— Vrei să-ţi dau discul?

Bătrâiorul ştia pentru ce venise.

— Eu vreau să arunc la disc. Am învăţat numai privind. Dar antrenorul nu vrea să mă lase. Vreau să-i dovedesc că pot. Te rog tovarăşe să-mi dai discul la unul din antrenamentele viitoare. Vreau să le arăt ce pot.

El zâmbea. Nu dădea nici un răspuns. Şi apoi deodată ca şi cum şi-ar fi adus aminte.

— Să vii să ţi-l dau. Ce o să râd, ce o să râd.

Sigur că vei arunca bine. O să se spună — a ştiut bătrânul.

Se bucurau amândoi. Va avea în mână discul cu seria 12.386. Le va arăta ea. Şi el înţelegea parcă toate gândurile ei.

Cineva îl strigă din capătul celălalt al terenului. Ii întinse mâna şi plecă apoi grăbit şi cu paşi mici. Ea îl urmărea. La mijlocul drumului se întoarse şi-i strigă: „Să vii!"

S'a plimbat până târziu. S'a gândit la atâtea lucruri. Poate pentru alţii erau nimicuri dar pentru ea erau lucruri mari.

Nu putea să dezarmă. O să le arate ea cine aruncă discul. Când o parte din luminile fabricii s'au stins şi în grădina din faţă greerii ţârâiau o melodie interminabilă, ea vedea în nouraşii care treceau încet ca nişte pete alburiu, discul ei care se învârtea şi cădea apoi pe gazonul umed.

La primul antrenament — magazionerul a întrebat-o ca să nu-l audă ceilalţi dacă vrea discul. S'a gândit o clipă şi apoi i-a spus că mai vrea să vadă cum aruncă băieţii. Totuşi l-a luat în mână şi a făcut o piruetă. O să meargă!

La afişier era anunţat concursul cu fabrica de ţesătorie din oraşul vecin.

In pauză fetele dela sprint o întrebară dacă va bate la concurs.

— Par'că, spuse una, nu mai arunci ca altă dată. Nu mai eşti în formă?

— Nu, spuse ea. Am să-mi modific stilul, dar va trebui mult, mult de tot. Ii era ruşine de ea. Toată lumea aştepta ca ea să aducă puncte la concursul de săptămâna viitoare.

Virginica, mai răutăcioasă, spuse aşa într'o doară:

— In şedinţa de ieri a clubului, s'a hotărît să nu facă deplasarea decât cei care sunt în formă.

Altădată s'ar fi certat sau ar fi răspuns. Dar acum nu avea chef. Se gândea la disc 12.386.

S'a dus la cerc cu greutatea în mâna stângă, nu cum făcea înainte aruncând-o dintr'o mână în alta. A pus-o jos şi făcea piruete. Antrenorul a văzut-o şi veni spre ea.

— Ieri când am fost întrebat de comitet care e pregătirea voastră am spus că nimeni nu va rămâne acasă. Vezi să nu trebuiască să te lasăm.

*

AVENIT ŞI ZIUA CEA MARE. Bătrânul i-a dat discul şi ea l-a înfăşurat în training. Ii era teamă de privirile celorlalţi.

Când s'a îndreptat spre cabine, antrenorul care o văzuse o strigă să-i spună că a hotărît ca ea să rămână să se odihnească vreo câteva săptămâni. Nu era în formă şi colegele o vor înlocui în viitorul concurs.

— Câştigăm şi aşa greutatea.

— Dar eu arunc discul, spuse ea. Am luat discul dela magazie.

O privi mirat. Luă discul din mâna ei, îl întoarse cu grijă, îl cântări de parcă nu era bun.

— Bine, o să arunci discul. Eu nu am timp să mă ocup de tine decât după concurs. Atunci o să vedem dacă se poate face ceva.

Luă discul hotărîtă să se antreneze singură. Băieţii o priveau miraţi, examinară discul şi vreo câţiva i-au arătat mecanismul aruncării. Simţind discul în mână şi privindu-l cum cade pe gazon, după ce făcea o piruetă neîndemnatecă — trăia ca într'o lume nouă.

Nu a văzut nici pe antrenor care a trecut pe lângă ea, dând din umeri, nici pe colegele ei, care râdeau într'un colţ. Credeau că ştiindu-se depăşită la greutate s'a apucat de disc.

Aruncă o privire din întâmplare în afara pistei. Bătrânul era acolo şi privea cum ea aruncă discul fără încetare. I-a făcut un semn cu mâna, era şi el fericit.

ULTIMUL ANTRENAMENT înainte de deplasare. Se făceau ultimele retuşări într'o atmosferă care vestea marea întrecere.

Spre seară antrenorul trecu pe lângă ea. A întrebat-o cât a aruncat, dar ea nu măsurase. Aruncă din nou.

— Depăşit, spuse antrenorul, mai trebue să munceşti mult. Dar mai aruncă odată.

De data aceasta a aruncat bine. Antrenorul întinse panglica de oţel. Nu-i venea să creadă: 29,10 metri la al doilea antrenament.

— O să vedem când ne întoarcem dela concurs.

Voia să-i spună că ea nu merge în deplasare. Dar îl lasă să se ducă spre băieţi. Seara, când comitetul a făcut lista celor ce plecau în oraşelul vecin, antrenorul a cerut ca să fie trecută şi ea.

— Vom câştiga discul — a adăugat el.

Acolo a aruncat numai 28 m. dar au câştigat.

*

ACUM CÂND SE DUCEA la magazie să ia un nou disc, şi-o adus aminte de primul: 12.386. Işi pierduse lustrul, nervurile lemnului ieşiseră în evidenţă şi fierul se înegrise. Dar cu el ajunsese campioană provincială, aruncă acum cu zece metri mai mult ca la primul ei concurs.

Bătrânul a primit-o foarte bucuros. Discul era pregătit într'o plasă pe care o făcuse soţia lui.

— N'am spus cu atunci. Cu ăsta ai să baţi toate recordurile.

L-a pus în plasă şi pe cel vechiu. Avea acum două discuri. Se ducea la antrenament cu amândouă. Nu se putea despărţi de cel vechiu, pe care se putea ceti cu greutate:

T. Vornicu